

Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să salveze

Acum câțiva ani, un domn pășea printr-o piață animată a unui mare oraș comercial, când un om în haine de lucru s-a apropiat și l-a salutat politicos. Domnul L. nu-l cunoștea pe om. Dar l-a frapat faptul că acela îl urmărise deja o vreme și îl observase. El l-a întrebat prietenos dacă are să-i spună ceva.

„Da”, a fost răspunsul dat pe un ton politicos, „am chiar multe să vă spun și de aceea aș prefera, dacă ați avea bunătatea să mă însoțiți în locuința mea, care nu este departe de aici.”

„Dar nu-mi amintesc să fi făcut cunoștință vreodată”, a răspuns domnul L., după ce o vreme îl privise atent pe străin.

„Aceasta o cred cu plăcere”, a răspuns omul, „și totuși ne-am întâlnit deja o dată. Dacă îmi veți dedica puțin din timpul dumneavoastră și mă veți urma amabil în casa mea, vă voi readuce cu plăcere în memorie întâlnirea noastră și în același timp vă voi povesti ce consecințe a avut ea pentru mine.”

Cu toate că domnul L. nu-și amintea câtuși de puțin de omul care făcea o impresie care inspira încredere, voia totuși să-i îndeplinească dorința. Așa că l-a urmat prin mulțimea de oameni, tăcând, până când, după un drum scurt, s-au oprit în fața unei case mici, umbrită de copaci înalți.

„Am ajuns”, a spus străinul. „Cum se va bucura soția mea să vă cunoască!” El l-a invitat politicos pe domnul L. să intre. „Marie!”, a strigat el apoi, „aici este domnul despre care ți-am povestit atât de des. Dumnezeu m-a făcut astăzi să-l întâlnesc în piață.”

La chemarea soțului a apărut o tânără femeie frumoasă cu un copil în brațe. Avea pe față o surpriză bucurăoasă și l-a invitat cordial pe vizitator să ia loc.

„O, domnul meu”, a spus ea, „avem a vă mulțumi așa de mult! Domnul fie laudat! că El ne-a ascultat rugăciunile și în sfârșit v-a condus odată la noi!”

„Dar eu nu cunosc pe niciunul dintre dumneavoastră”, a răspuns domnul L., clătinând din cap. „Nu cumva vă înșelați cu mine și aveți pe altcineva în minte?”

„Nu, nu!” a strigat omul, „o eroare este exclusă.”

Cu acestea, s-a ridicat și a luat o Biblie în mână, a deschis la Isaia 59 și a arătat spre primul verset. Domnul L. a citit:

„Iată, mâna DOMNULUI nu s-a scurtat, încât să nu poată salva, nici urechea Lui nu s-a îngreunat, încât să nu poată auzi”.

„Dar ce are de-a face acest verset cu mine și cu întâlnirea noastră de astăzi?”, a întrebat el apoi cu o privire uimită spre soți, ale căror priviri se odihneau neîntrerupt asupra sa.

„Aceste cuvinte”, a spus bărbatul, „au fost cele pe care le-am auzit atunci pentru prima dată în viața mea din gura dumneavoastră. Ele au devenit pentru mine o binecuvântare bogată. Nu vă amintiți că odată — sunt zece ani de atunci — le-ați strigat pe un drum singuratic unui om care urzea ceva rău împotriva dumneavoastră?” Nu mai știți cum el, pe când dumneavoastră vă aflați în pădure, fără protecție și fără apărare, a sărit dintr-odată din tufiș, v-a pus pistolul în piept și v-a cerut portofelul?”

„De fapt”, a răspuns domnul L. „de aceasta îmi mai amintesc exact. Era o situație foarte neplăcută pentru mine.”

„Ei, acel om”, a continuat vorbitorul, „n-a fost nimeni altcineva, decât cel care v-a invitat acum în casa lui. După mulți ani, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și m-a făcut astăzi, așa, pe neașteptate, să vă găsesc.”

O vreme, domnul L. a stat acolo, gânditor. Scena trăită cu ani în urmă în pădure stătea dintr-o dată iarăși limpede înaintea sa. El își amintea cum spaima de la început, care îl cuprinsese, făcuse loc subit de tot unui sentiment de profundă milă, când îl privise în față pe tânărul care îi cerea banii. Atunci îi devenise limpede că nu are de-a face cu un hoț de meserie. Îl privise plin de milă pe tânăr și îi strigase cuvintele:

„Sărmane tânăr, nu merită osteneala să-ți pui viața în joc din cauza unui astfel de lucru mărunț. Nu știi că drumul pe care mergi duce la pierzare? El sfârșește pe eșafod. Iar ceasul în care activității tale i se va pune capăt o dată pentru totdeauna, poate să vină mai repede decât crezi. Dar dacă vreodată vei fi condamnat la moarte de oameni, atunci strigă către Dumnezeu, care nu-l alungă de la Sine pe cel plin de căință. Și lasă-mă să-ți spun că este scris: Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să salveze.”

„Strigătul dumneavoastră”, și-a continuat omul relatarea, de data aceasta în timp ce vizitatorul său dădea prietenos din cap, afirmativ, „mi-a pătruns adânc în inimă. În prima clipă am stat acolo ca înrădăcinat în pământ. O neliniște îngrozitoare a pus stăpânire pe mine. Apoi m-am năpustit de acolo ca o sălbăticiune hăituită. Încotro trebuia să mă îndrept, nu știam. Doar nu aveam pe nimeni pe lume. Dar nu voiam, în niciun caz, să mă întorc la tovarășii mei de viață păcătoasă, de care mă atașasem în ceasurile de disperare. Încă nu era întuneric de tot când am ajuns în oraș. Deoarece simțeam pretutindeni numai urmăritori, am căutat un loc care părea să-mi ofere siguranță și astfel am intrat într-o biserică în care avea loc o adunare de seară. Tocmai se predica din pilda despre fiul pierdut. Fiecare cuvânt pe care îl auzeam mă lovea și am părăsit biserica ferm hotărât să mor mai bine de foame, decât să deschid portofelul furat.

Am vândut pistolul ca să am bani de un adăpost. Când am fost singur, m-am aruncat în genunchi și am strigat către Dumnezeu. Toată viața mea tristă, al cărei sfârșit trebuia să fie pierzarea, stătea înaintea mea și am strigat către Dumnezeu după ajutor și îndurare. În bunătatea Sa m-a făcut să găsesc curând o muncă regulată. Era, evident, o ascultare a rugăciunii mele. Totuși, ea n-a pus pe fugă îngrozitoarea mea neliniște, care mă chinuia zi și noapte aproape fără întrerupere.

De îndată ce am economisit ceva bani mi-am cumpărat o Biblie, pe care am citit-o de atunci sârguincios și cu dorință. În lumina Cuvântului infailibil am învățat curând să mă cunosc ca pe o creatură adânc decăzută, păcătoasă până în măduva oaselor, iar pe Dumnezeu ca pe un Judecător sfânt și drept; și m-am cutremurat. Dar, slavă Domnului! Am putut să citesc și că El a pregătit o cale a mântuirii și pe această cale am apucat. M-am întors cu povara păcatelor mele la Isus, la Cel răstignit și la El am găsit iertare și o mântuire deplină prin credința în sângele Său vărsat.

Din clipa aceea până astăzi, viața mea a fost una fericită. Dumnezeul bun m-a binecuvântat în exterior. El m-a făcut să mă întâlnesc cu o fată tânără, credincioasă, care, cu aceleași concepții ca mine, a devenit curând soția mea și împreună cu care, de-acum deja de câțiva ani, pot să merg pe calea mântuirii. Am înțeles că era drept și cinstit față de ea dacă îi povesteam deschis tot răul din viața mea, chiar și ce se petrecuse în pădurea aceea întunecoasă. Cu această ocazie i-am predat spre păstrare portofelul care este încă nedeschis, până vom avea ocazia să-l

înapoiem proprietarului său de drept. Această ocazie, pentru care ne-am rugat de atunci zilnic, ne-a dăruit-o Dumnezeu astăzi.

Aici este ce vă aparține”, a încheiat el cu lacrimi în ochi, în timp ce pune în mâna proprietarului său portofelul adus între timp de doamna Marie. „Iertați-mi fapta cu care am păcătuit față de dumneavoastră, așa cum m-a iertat Dumnezeu! Și mulțumire, mii de mulțumiri pentru cuvântul pe care mi l-ați spus atunci. Dumnezeu a fost cel care vi l-a pus pe inimă, ca să mă aducă înapoi de pe calea pierzării, în deschisele brațe salvatoare ale Mântuitorului meu.”

Titlul original: „Des Herrn Hand ist nicht zu kurz, um zu retten”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*